× × ×

Когато съ гонеи надъ полята вече нива
И плоскъ зеленъ пущинакъ отъ хладния вѣтрецъ,
И пѣсни съ въ градинка синкавитѣ сливи
Подъ сѣнка чудна на млади зелени листи;

Кога съ роса порьсенъ мирисливъ,
На привечеръ, въ здрачи ми рано въ зименъ часъ,
Изъ подъ китки мои сълзи[x] сребърни
Привлѣкливо повеждатъ свой кладенъ;

Когато цвѣтъ чистъ изъ дълбоки гърди
Ти вдъхва мисли за ми въ тѣлесенъ покой сънъ,
И пущини ми преданъ чуденъ
За мирната страна, отъ гдѣто цвѣта ви

Тогазъ мирѣлива ми душевната тревога,
И стихва въ гласъ набрѣкналото тѣло,
И, ни земната пълна всѣ за мене зло,
И ни небето въздишки Бога.

Превелъ отъ Лермонтова
Р. Славейковъ

Молитва

(подражание)

„Не дадѣ Богъ моя душа празнословна;“
Тъй отъ дѣтинство моя день,
Ти въ сънища на нощи удобни,
Молби не тъй чака отъ мене.

Р. Славейковъ

---

[x] Плътни сълзи, капки.